

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

ze skargi wnioskodawczyni

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 27 lutego 2003 r., w sprawie z wniosku Janiny F.

przy uczestnictwie Anny P., Piotra S., Leona F. i Genowefy S.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 kwietnia 2009 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 21 lutego 2008 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 października 2002 r., Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia w sposób opisany w pkt I sentencji. Apelację wnioskodawczynie oddalił Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 27 lutego 2003 r.

Wnioskodawczynie wniosła skargę o wznowienie postępowania opartą na ujawnieniu nowych okoliczności i środków dowodowych, mogących mieć wpływ na wynik sprawy. Skargę tę oddalił Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 14 listopada 2007 r. Wniesioną od tego ostatniego postanowienia apelację wnioskodawczynie uwzględnił Sąd Okręgowy w ten sposób, że postanowieniem z dnia 17 stycznia 2008 r. uchylił zaskarżone postanowienie i zniósł postępowanie przed Sądem pierwszej instancji oraz przejął sprawę według właściwości do własnego rozpoznania. Uznał, że właściwym do orzekania w przedmiocie wznowienia był Sąd Okręgowy, który ostatnio orzekał co do istoty sprawy oddalając apelację.

Po rozpoznaniu skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem w sprawie o rozgraniczenie, Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 21 lutego 2008 r. oddalił skargę uznając, że wskazywany przez skarżącą nowy środek dowodowy nie miał wpływu na wynik sprawy, ponieważ rozgraniczenia dokonano zgodnie z danymi z ewidencji gruntów, a istnienie bądź nieistnienie studzienki nie miało wpływu na ustalenie granicy w poprzednim postępowaniu.

Postanowienie z dnia 21 lutego 2008 r. oddalające skargę zostało zaskarżone apelacją wnioskodawczynie. Postanowieniem z dnia 20 marca 2008 r. Sąd Okręgowy odrzucił tę apelację, a zażalenie wnioskodawczynie na to postanowienie, zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 10 kwietnia 2008 r. W tej sytuacji wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 21 lutego 2008 r. oddalające jej skargę o wznowienie postępowania.

Opierając skargę kasacyjną na zarzutach mieszczących się w ramach drugiej podstawy kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła obrazę:

- art. 413 k.p.c. w zw. z art. 48 § 3 k.p.c. uzasadnioną tożsamością osoby sędziego referenta w tej sprawie oraz w poprzedniej sprawie o wznowienie postępowania;
- art. 412 § 2 w zw. z art. 403 § 2 k.p.c. przez oddalenie skargi, pomimo, że niewykazanie by nowo wykryty dowód mógł mieć wpływ na wynik sprawy powinno skutkować odrzuceniem skargi;
- art. 412 § 2 przez oddalenie skargi, pomimo, że mapa melioracyjna mogła mieć wpływ na wynik poprzedniego postępowania bo pozwalałaby na uzupełnienie braku danych geodezyjnych;
- art. 412 § 1 i 2 i art. 406 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 235 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodów wnioskowanych na rozprawie w dniu 21 lutego 2008 r.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wnioskodawczyni wywodzi, że dopuszczenie dowodów w postaci mapy melioracyjnej oraz opinii biegłego geodety mogło mieć wpływ na wynik rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy sprawy oznaczonej sygnaturą I Ns /.../.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie wobec braku w niej uzasadnionych podstaw.

Nietrafny okazał się najdalej idący zarzut naruszenia art. 413 k.p.c. w zw. z art. 48 § 3 k.p.c., który, gdyby okazał się prawdziwy, to skutkowałby nieważnością postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. Przepis art. 48 § 3 k.p.c. wyłącza możliwość orzekania co do skargi o wznowienie postępowania przez takiego sędziego, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą o wznowienie. Również z mocy art. 413 k.p.c. wyłączony od orzekania w postępowaniu ze skargi o wznowienie jest taki sędzia, którego udziału lub zachowania się w procesie poprzednim dotyczy skarga. Wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, sytuacja opisana w hipotezach norm prawnych obu ostatnio wymienionych artykułów nie wystąpiła w stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Skarga o wznowienie postępowania wniesiona została od prawomocnego postanowienie Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 października 2002 r., którym dokonano rozgraniczenia nieruchomości oznaczonych w jego sentencji. Sąd I

instancji orzekał w składzie jednoosobowym w osobie sędziego SR Teresy W. Natomiast apelację od tego postanowienia oddalił Sąd II instancji postanowieniem z dnia 27 lutego 2003 r., orzekający w składzie trzyosobowym z udziałem sędziów Sądu Okręgowego w osobach: J. Ż., B. K. i I. L. Żaden z wymienionych dotychczas sędziów orzekających w obu instancjach w sprawie o rozgraniczenie nie orzekał później w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania w prawomocnie zakończonej sprawie o rozgraniczenie. Świadczą o tym nazwiska sędziów zasiadających w składach orzekających i ferujących orzeczenia w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania a wskazane w postanowieniu z dnia 14 listopada 2007 r., w postanowieniu z dnia 17 stycznia 2008 r., w postanowieniu z dnia 21 lutego 2008 zaskarżonym obecnie skargą kasacyjną, oraz w postanowieniu z dnia 20 marca 2008 r. W wydaniu trzech ostatnio wymienionych postanowień brał udział ten sam sędzia, a mianowicie SSO M. L., jednakże każde z orzeczeń ferowane przez skład Sądu z jego udziałem zapadło w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania, a nie w postępowaniu o rozgraniczenie, w którym wydane prawomocne postanowienie zostało zaskarżone skargą o wznowienie postępowania.

Badanie przesłanek określonych w przepisach art. 48 § 3 k.p.c. i art. 413 k.p.c. w okolicznościach stanu faktycznego tej sprawy nie potwierdziło więc naruszenia którejkolwiek z obu norm prawnych, co wyłącza wystąpienie nieważności postępowania z przyczyny wskazanej w art. 379 pkt 4 k.p.c.

Również pozostałe zarzuty skargi kasacyjnej okazały się chybione.

Nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 412 § 2 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 k.p.c. uzasadniony wadliwością zaskarżonego orzeczenia oddalającego skargę, zamiast jej odrzucenia. Wbrew stanowisku skarżącej, skarga w brzmieniu w sformułowanym przez skarżącą została oparta na ustawowej podstawie wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c., co wyłączało możliwość jej odrzucenia z mocy art. 410 § 1 k.p.c. Dopiero po przejęciu sprawy do własnego rozpoznania postanowieniem z dnia 17 stycznia 2008 r., i po ponownym rozpoznaniu sprawy na nowo w granicach zakreślonych podstawą wznowienia (art. 412 § 1 k.p.c.), a więc i po dokonaniu merytorycznej oceny wskazanej podstawy wznowienia, Sąd drugiej instancji doszedł do wniosku, że skarżąca nie wykazała, aby wystąpiła wskazana

przez nią ustawowa podstawa wznowienia, ponieważ w jego ocenie nowy dowód nie mógł mieć wpływu na wynik prawomocnie zakończonej sprawy o rozgraniczenie. Oddalenie skargi o wznowienie postępowania nastąpiło więc po ponownym rozpoznaniu sprawy i ze stosownym uwzględnieniem wskazanych przez Sąd okoliczności, co przesądza o prawidłowości wydanego orzeczenia bez naruszenia art. 412 § 2 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 k.p.c.

Kolejny zarzut naruszenia art. 412 § 2 k.p.c. uzasadniony twierdzeniem, że mapa melioracyjna mogła mieć wpływ na wynik poprzedniego postępowania, sprowadza się w istocie do bezskutecznej w postępowaniu kasacyjnym próby zakwestionowania oceny dowodu z opinii biegłego dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Zarzut ten nie mógł odnieść zamierzonego przez skarżącą skutku, a to z mocy art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., ponieważ podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące m.in. oceny dowodów.

Wreszcie, ostatni z zarzutów a mianowicie naruszenia art. 412 § 1 i 2 i art. 406 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 235 k.p.c. okazał się bezzasadny, ponieważ nieprzeprowadzenie dowodów w następstwie oddalenia wniosków dowodowych wnioskodawczyni stanowi suwerenną decyzję jurysdykcyjną orzekającego Sądu, który w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał na argumenty uzasadniające oddalenie tych wniosków dowodowych.

Wymienione przepisy objęte zarzutem naruszenia nie są zresztą adekwatne do twierdzeń wskazujących na rzekomą ich obrazę, a nadto skarżąca nawet nie podjęła próby wykazania, aby ich naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, co wyklucza wystąpienie drugiej podstawy kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.